

Imam Sedždžad mir neka je na nj

<"xml encoding="UTF-8?">

Imam Zejnul-Abidin Ali ibn Husein

Kratak pregled Imamovog, mir neka je na nj, života

Poznat kao Zejnul-abidin i Sedždžad, sin je trećeg šiitskog imama Huseina ibn Alija, mir neka je na nj, i njegove žene Šahrbanu. Imam Sedždžad, mir neka je na nj, rođen je 38. godine po Hidžri u Medini, gdje je i proveo djetinjstvo. Dvije prve godine njegovog života poklapaju se s vlašću njegovog djeda zapovjednika vjernika, mir neka je na nj, dok je narednih deset godina period imamata njegovog amidže Hasana Mudžtebe, mir neka je na nj, koji je za to vrijeme u periodu od šest mjeseci bio i halifa islamskog svijeta. Nakon šehadeta Imama Mudžtebe, mir neka je na nj, 50. godine po Hidžri, deset narednih godina, koliko je trajao imamat Huseina ibn Alija, mir neka je na nj, proveo je uz svoga oca koji se sukobljavao s Muavijom dok je ovaj bio na vrhuncu moći. U mjesecu muharemu 61. godine po Hidžri naša se na Kerbeli i ondje bio svjedokom šehadeta svog oca Imama Huseina, mir neka je na nj. Nakon tragedije na Kerbeli, dakle pošto je imamat prenesen na njega, sa ostalim zarobljenicima iz Huseinovog logora sproveden je u Kufu i Šam i tokom tog putovanja bio je staratelj i oslonac zarobljenika u svim njihovim stradanjima i patnjama. Tokom ovog putovanja svojim vatrenim govorima diskreditirao je Jezidovu vlast. Nakon izlaska iz Šama nastanio se u Medini, gdje je 94. ili 95. hidžretske godine dosegao šehadet. Sahranjen je na poznatom groblju Bakija pored svoga amidže Imama Hasana, mir neka je na nj.

Halife Imamovi savremenici

Imam Ali ibn Husein bio je savremenik sa sljedećim halifama:

- Jezid ibn Muavija (61-64. h.g.);3
- Abdullah ibn Zubejr (61-73. h.g.);4
- Muavija ibn Jezid (nekoliko mjeseci tokom 64. h.g.);
- Mervan ibn Hakem (devet mjeseci tokom 65. h.g.);

- Abdulmelik ibn Mervan (65-76. h.g.);

Imamova bolest – božanska blagodat

Nažalost, među pukom se često četvrtog imama naziva i Bolesni Imam, a takav nadimak nam u svijest priziva slabašnu i nemoćnu osobu, blijedog, iznemoglog i melankoličnog čovjeka. To, međutim, nipošto ne odgovara istini. Naime, četvrti Imam bio je bolestan samo onih nekoliko dana na Kerbeli, nakon čega je ozdravio i narednih trideset i pet godina bio je, poput ostalih Imama, odličnog zdravlja i fizičke kondicije.

Nema sumnje da je Imamova bolest prilikom tragičnih događaja na Kerbeli bila osobita Božija pomoć, jer Imam usljed bolesti nije bio obavezan stupiti u borbu, te je tako njegov sveti život bio zaštićen od Jezidovih plaćenika i na ovaj način je loza imamata nastavila trajati. Da Imam tad nije bio bolestan, morao bi učestvovati u džihadu protiv Jezidove vojske, a tad bi, poput ostalih sinova i prijatelja svoga oca, i on postao šehidom, čime bi bilo utrnuto svjetlo upute. Sabit Ibnul-Dževzi piše: "Ali ibn Husein nije ubijen jer je bio bolestan." A Muhammed ibn Sa'd bilježi: "Tog dana (na Ašuru) Ali ibn Husein, koji se nalazio uz svog oca, imao je dvadeset i četiri godine, tako da su neosnovane tvrdnje kako je tada još bio golobrado dijete. Međutim, tog dana on je bio bolestan i zato nije sudjelovao u boju." Ibn Sa'd također nas izvještava: "Nakon ubistva Huseina ibn Alija, Šamir otiđe k Aliju ibn Huseinu, koji je bolestan ležao u postelji, i reče: „Ubijte ovoga! Jedan od njegovih pratitelja – Velid ibn Abdulmelik (76-96. h.g.). kaza: „Slava Bogu! Zar da ubijemo bolesnog mladića koji nije učestvovao u bici?! Uto stiže Omer ibn Sa'd i reče: „Ne dirajte ove žene i tog mladića! ”

Šejh Mufid prenosi od Hamida ibn Muslima, jednog od Jezidovih bojovnika: "Na dan Ašure ušli smo pod šator Alija ibn Huseina; on bijaše teško bolestan i ležao je u postelji. Šimr stiže sa grupom pješaka, pa ga upitaše: „Hoćemo li ubiti i ovog bolesnika? Tad rekoše: „Slava Bogu! Zar ubijate i djecu?! Ovo je dječak, a bolest ga je oborila s nogu. Govorio sam tako sve dok ih ne odvratih od nauma da ga ubiju. Tad stiže i Omer ibn Sa'd. Žene su plakale i naricale. On reče svojim ljudima: „Neka niko od vas ne ulazi u šatore ovih žena i ne dirajte tog mladića! ”

Kao što se da primijetiti, bolest četvrtog Imama bila je Božija blagodat posredstvom koje mu je spašen život, no to nipošto ne ukazuje na njegovu duhovnu slabost ili nemoć pred neprijateljem. Ne samo da je u tako teškim uvjetima Imam bio utjeha i oslonac zarobljenicima, već se i prema neprijatelju ophodio hrabro i odvažno, o čemu svjedoče i njegovi vatreni govori i obraćanja u Kufi i Šamu. Tako, nakon što su zarobljenici dovedeni u Kufu, on je tako oštro razgovarao sa Abdullahom ibn Zijadom na skupu koga je ovaj organizirao da je Abdullah, silno rasrđen, naredio da pogube Imama. Imam mu je, međutim, na to kazao: "Zar meni prijetiš

smrću?! Zar ne znaš da je poginuti nama nešto sasvim obično, i da je šehadet za nas blagodat i ponos!”

Pronositelj poruke Kerbele

Kako je već ukazano, Imam Sedždžad prisustvovao je tragediji na Kerbeli, a nakon šehadeta svoga oca Huseina ibn Alija, mir neka je na nj, bio je na čelu preživjelih iz Huseinove obitelji i preuzeo je obavezu pronošnja poruke ustanka i crvenog šehadeta Imama Huseina. Kroz svoje govore i obraćanja on je razotkrivao prljavo lice emevijske vlasti i utjecao na to da se javnost osvijesti.

S obzirom na široku i obuhvatnu propagandu emevijskih vlasti, još od vremena Muavije pa nadalje, protiv Poslanikove porodice, nema sumnje da bi, da preživjeli Imama Huseina nisu osvješćivali i budili narod, neprijatelji islama i sluge tadašnjih moćnika uspjeli izbrisati iz historija ovaj veliki ustanak i vječni pokret odnosno prikazati ga u krivom svjetlu. Međutim, propaganda Imama Sedždžada i ostalih preživjelih članova obitelji prvaka šehida, mir neka je na nj, u vrijeme njihovog sužanjstva – onda kad su im Jezidova glupost i golema mržnja dali priliku za to – nije Huseinovim neprijateljima pružila priliku da iskrivljavaju činjenice i šire laži. S obzirom na to da smo u poglavlju o životu Imama Huseina, mir neka je na nj, prilično opširno govorili o propagandnom djelovanju četvrtog Imama, ovdje ćemo se zadovoljiti onim što smo već kazali.

Doba ćutnje

Na temelju podjele perioda imamata na četiri faze nakon smrti Poslanika islama (o čemu smo govorili u poglavlju o životu zapovjednika vjernika, mir neka je na nj), život Imama Sedždžada odvijao se u okviru četvrte faze, čije su karakteristike:

- *Gubitak nade u mogućnost oružane pobjede pokreta;*
- *Aktivno nastojanje da se dugoročno stvore preduvjeti za uspostavu islamske vlasti od strane Poslanikove porodice;*
- *Priprema uvjeta za ostvarenje tog cilja kroz kulturni rad i odgoj odgovarajućih ljudskih snaga;*
- *Očuvanje izvorne islamske misli i ukazivanje na novotarije i zablude.*

Nije potrebno posebno naglašavati da su tulosni događaji sa Kerbele (i to vrlo brzo) zadali snažan udarac šiitskom pokretu i reakcije na vijest o ovim događajima u cijelom tadašnjem islamskom svijetu, posebno u Iraku i Hidžazu, izazvale su strah i zebnju. Naime, postalo je jasno da se Jezid, koji je spreman ići toliko daleko da pobije Poslanikove potomke (poštovane i ugledne u čitavom islamskom svijetu) i uzme u roblje njihove žene i djecu, neće prezati ni od

kakvog zločina kako bi učvrstio svoju vlast.

Taj strah i zebnja, naročito primjetni u Kufi i Medini, dodatno su osnaženi nakon tragedije Hurra i okrutnog gušenja pokreta Medinjana od strane Jezidovih snaga (u mjesecu zul-hidždžetu 63. h.g.). Na teritorijama pod jakim utjecajem Poslanikove porodice, posebno u Medini u Hidžazu i u Kufi u Iraku, zavladała je ćutnja. Šiiti i sljedbenici Imama ubrajani su u neprijatelje Emevija, te su se osjećali slabima i nemoćnima, a njihova organiziranost i ustroj posve su se raspali. Ukazujući na tu neugodnu situaciju, Imam Sedždžad rekao je: "U cijeloj Mekki i Medini nema niti dvadeset ljudi koji nas vole."

Ćuveni historićar Mesudi istiće: "Ali ibn Husein preuzeo je imamat u tajnosti i uz strogu tekiju, u teškim vremenima."

Imam Sadik, mir neka je na nj, kazao je o ovoj ćalosnoj i neugodnoj situaciji: "Nakon šehadeta Huseina ibn Alija, mir neka je na nj, ljudi su se vratili (odnosno napustili su Poslanikovu porodicu), osim trojice: Ebu Halida Kabulija, Jahje ibn Um̃i Tavila i Džabira ibn Mut'ima." Uz njih su kasnije pristali još neki, tako da je broj sljedbenika porastao. Jahja ibn Um̃i Tavił ušao je u Poslanikovu džamiju u Medini i ovako se obratio ljudima: "Mi smo vam suprotstavljeni i porićemo vas (dakle vaš put i vjerovanje), i između vas i nas postojaće uvijek neprijateljstvo i otvoreni sukob..."

Ne treba ni kazati da su u takvim uvjetima ovako otvoreno i jasno mogli nastupati samo rijetki ljudi koji nisu marili za vlastiti život, poput Jahje ibn Um̃i Tavila koji je bio spreman izložiti se svakoj opasnosti. Zato je Hadždžadž ibn Jusuf, optužujući Jahju za prijateljstvo sa Zapovjednikom vjernika, mir neka je na nj, dao da mu se odsjeku ruke i noge, i umorio ga je groznom smrću.

Fadl ibn Šazan. Jedan od najistaknutijih šiitskih ućenjaka i muhadisa sredine 3. hidžretskog stoljeća i ućenik Imama Dževada, Imama Hadija i Imama Askerija, mir neka je na sve njih, każe: "Na početku imamata Alija ibn Huseina, mir neka je na nj, slijedilo ga je tek nekoliko osoba: Muhammed ibn Džabir ibn Mut'im, Jahja ibn Um̃i Tavił i Ebu Halid Kabuli."

Različiti oblici borbe ćetvrtog Imama, mir neka je na nj, protiv nasilnika i smutljivaca u njegovom vremenu

Izabravši na razdjelnici puteva o kojoj smo govorili onaj drugi put, ćetvrti Imam otpočeo je s nizom prosvjetiteljskih, kulturnih i odgojnih aktivnosti, ali i neizravnom borbom, i tako je svoje aktivnosti provodio bez da izazove reakciju osjetljivih vlasti. Njegove najvaćnije aktivnosti mogli bismo svesti na nekoliko sljedećih:

1. Ćuvanje sjećanja i uspomene na Ašuru

S obzirom da se šehadet Imama Huseina, mir neka je na nj, i njegovih prijatelja pokazao za Emevije kao veliki teret pred javnošću i doveo je u pitanje legitimitet njihove vlasti, Imam je oplakivanjem šehida i stalnim sjećanjem na ovu tragediju upravo kroz oplakivanje nastavio svoju borbu protiv njihovih ubica. Nema sumnje da su te gorke suze i žalobni plač bili rezultat snažnih emocija, jer veličina tragedije i nesreće koja se desila na Kerbeli bila je tolika da očevici do kraja života to nisu mogli zaboraviti. No, nema sumnje da je pristup Imama Sedždžada ovom pitanju donio i određene političke rezultate. Stalno podsjećanje na tragediju na Kerbeli nije dopuštalo da nasilje i zločini Emevija budu zaboravljeni. Kad god se htio napiti vode, Imam bi pri pogledu na vodu zaplakao. Upitan za razlog toga, kazao je: "Kako da ne zaplačem, kad su Jezidovci dopustili pustinjaškoj divljači da prilazi vodi, ali mom ocu nisu dopustili da dođe do nje. (I ubili su ga žednog.)"

Imam je rekao: "Kad god se sjetim pogibije djece Fatimine, mir neka je na nju, niz grlo mi poteku suze." Jednom sluga upita Imama: "Zar vašoj žalosti nema kraja?!", a Imam reče: "Teško tebi! Poslanik Jakub je zbog nestanka samo jednog od svojih sinova plakao toliko da je oslijepio i od silnog plača stas mu se povio, iako je njegov sin bio živ (i Jakub nije bio izgubio svaku nadu da će ga naći). A ja sam prisustvovao pogibiji moga oca, brata, amidže i sedamnaest rođaka, i njihova tijela bila su razbacana po zemlji oko mene. Kako bi onda moja tuga i žalost mogla imati kraja?!"

Sehl ibn Šuajb, jedan od uglednika iz Egipta, priča: "Jednog dana došao sam kod Alija ibn Huseina i upitao ga: „Kako ste?“, a on mi reče: „Nisam mislio da tako ugledna ličnost iz Egipta ne zna kako sam! No, ako već ne znaš moje stanje, opisat ću ti ga. Mi smo među našim narodom poput Izraelćana među Faraonovim narodom, a oni su im ubijali mušku djecu, dok su kćerke ostavljali u životu. Naše je stanje danas tako tjeskobno i teško; govoreći s minbera o nama ružno i stvari koje ne priliče našem ugledu i plemenitosti, ljudi traže bliskost naših neprijatelja."

2. Savjeti za uputu ummetu

S obzirom da je živio u vremenima represije, četvrti Imam nije mogao javno i otvoreno iskazati sve ono što je imao na umu, te se stoga koristio metodom držanja predavanja (vazova) i na taj način je ljude upoznao sa ispravnom islamskom mišlju. Na taj način je ideje koje su vremenom i pod utjecajem propagande vlastodržaca koji su zastranili bile zaboravljene ili izopačene ljudima predstavljao u njihovom izvornom obliku, i nastojao je, koliko god mu je to bilo moguće, narodne mase odnosno muslimansko društvo upoznati sa zbiljom islamskog nauka.

Analiza tih predavanja pokazuje nam da je Imam mudrom metodom i veoma pametno, kroz savjetovanje i poučavanje ljudi, uspijevaio staviti ljudima na znanje ono što mu je bila namjera. U datim prilikama to je bio najbolji način prenošenja ispravne islamske misli. Jer, koliko god da su njegove rasprave i predavanja imale političkog efekta i bile su uperene protiv vladajućeg sistema, vlasti nisu pokazivale osjetljivost spram njih. Imam je tako mogao ljudima predstaviti zbilju imamata odnosno sistema islamske vlasti pod vođstvom čistog imama, i ukazati ljudima na ono što se dešavalo u tadašnjem islamskom društvu, dakle na vlast vladara nasilnika, nevjernika, neosjetljivih prijetvornika i licemjera, te im objasniti da vlast poput Abdul-Melikove nije vlast kakvu islam traži. Ovakvo djelovanje važno je posebno zbog toga što ljudi dotad nisu obraćali naročitu pažnju na ova pitanja i nisu se mogli izbaviti iz stanja neupućenosti i pasivnosti u koje su s vremenom zapali, tako da nije postojala mogućnost promjene situacije i uspostave željene islamske vlasti.

Primjer ovakvih govora i predavanja Imama Sedždžada, najbolje svjedočanstvo naprijed iznesenih tvrdnji, jeste opširni govor koga bi, prema tvrdnjama muhadisa, Imam svake džume održao u Poslanikovo džamiji pred svojim prijateljima i ostalim okupljenima. Ovdje ćemo, kao primjer onoga o čemu smo govorili, čitaocima prenijeti dijelove tog govora:

“O ljudi, bojte se Boga i znajte da ćete se Njemu vratiti! Tog Dana (na Dan sudnji) svako će naći dobro i zlo koje je učinio, i poželjet će da je između njega i njegovih loših djela razdaljina velika... Prvo o čemu će ga u kaburu pitati meleki Munkir i Nekir jeste o Bogu kome si robovao, Poslaniku koji ti je poslan, vjeri koju si slijedio, Knjizi koju si čitao i imamu čije si vođstvo prihvatio...”

U vezi s ovim govorom zapažamo nekoliko zanimljivih stvari:

- 1. Ovaj govor ponavljan je svakog petka, što ukazuje na njegovu važnost i Imamovo insistiranje na predstavljanju ovih pitanja;*
- 2. Budući da Imamov govor počinje riječima O ljudi! (eyuhen-nas), jasno je da oni kojima se Imam obraća nisu samo njegovi sljedbenici, nego je krug onih kojima su riječi upućene širok i uopćen;*
- 3. U svom govoru Imam se jasno i izričito poziva na kur'anske ajete, a to čini upravo iz razloga što su oni kojima se obraća najšire narodne mase, a većina tih ljudi nisu hazreti Sedždžada doživljavali kao Imama. Zato je Imam, kao dokaz za svoje tvrdnje, navodio kur'anske ajete, dok u slučajevima kad se obraćao isključivo šijama i svojim odabranim prijateljima, nije smataro nužnim da se poziva na ajete Kur'ana.*

Dova kao način prenošenja znanja

Drugi način propagande i metod borbe Imama Sedždžada, mir neka je na nj, bilo je izražavanje islamskog nauka kroz dovu. Znamo da je dova duhovna spona između čovjeka i Gospodara i da ima važan utjecaj na planu odgoja i izgradnje. Stoga, s gledišta islama, dova ima osobito mjesto. Ukoliko bismo na jedno mjesto skupili sve dove preostale od Poslanika islama, blagoslov i mir neka je na nj i njegove, i čistih Imama, bila bi to ogromna zbirka. Te dove predstavljaju izuzetnu odgojnu školu koja ima važno mjesto u ljudskoj izgradnji i duhovnom napretku.

Sahifa Sedžadija

S obzirom da su u doba četvrtog Imama vladali represivni uvjeti, Imam je mnoge od svojih ciljeva i nakana izrazio u okviru dova i munadžata. Zbirka dova Imama Sedžada poznata je pod nazivom Sahifa Sedžadija i ubraja se, nakon Kur'ana Časnog i Nehdžul-belage, među najveće i najvažnije dragocjene riznice božanskih zbilja i znanja. Tako je, kroz vrijeme, od naših uglednih učenjaka nazivana imenima poput "Sestra Kur'ana", "Evandjelje Ehli-bejta" i "Psalmi obitelji Muhammedove".

Sahifa Sedžadija ne sadrži samo moljenja i išćuća obraćanja Bogu, već predstavlja beskrajno more islamskih znanja i naučavanja i u njoj su kroz dove iskazana pitanja poput akaidskih, kulturnih, društvenih i političkih te se, dijelom, obuhvaćeni i prirodni zakoni i šerijatski propisi.

Merdža-fakid merhum ajatollahul-uzma Nedžefi Maraši, sveta bila Tajna njegova, poslao je 1353. h.g. primjerak Sahife Sedžadije u Kairo savremenom alimu i autoru tefsira Tantaviju, muftiji Aleksandrije. Zahvaljujući se na ovom dragocjenom daru i izuzetno ga hvaleći, muftija u odgovoru piše: "Naša je nesreća što do sada nismo imali u rukama ovo djelo neprolazne vrijednosti koje je dio poslaničkog naslijeđa. Što ih više izučavam, sve sam svjesniji da su ovo riječi uzvišenije od riječi stvorenja, ali niže od riječi Stvoritelja."

Zbog važnosti i izuzetne autoritativnosti Sahife Sedžadije, na ovu knjigu su, kroz historiju islama, napisani brojni komentari na arapskom i perzijskom jeziku. Merhum allame šejh Agabozorg Tehrani u svom vrhunskom djelu Al-Zari'e naveo je, pored prijevoda, pedeset komentara napisanih na Sahifu Sedžadiju.

Pored tih komentara, niz nekadašnjih i savremenih učenjaka priredili su brojne prijevode Sahife, a mnogi od njih objavljenih su upravo u posljednje vrijeme.

Sahifa Sedžadija sadrži 54 dove, a njihovi naslovi su sljedeći:

1. Hvaljenje Boga Uzvišen je On!
2. Blagoslov na Muhammeda i čeljad njegovu
3. Blagoslov na nositelje Prijestolja

4. Blagoslov na svjedoke poslanika
5. Njegovo moljenje za se i posebne prijatelje njegove
6. Njegovo moljenje ujutro i uvečer
7. Njegovo moljenje u nekim zadaćama zabrinjavajućim
8. Njegovo moljenje u traženju utočišta
9. Njegovo moljenje u čežnji
10. Njegovo moljenje u traženju utočišta u Bogu – Uzvišen je On!
11. Njegovo moljenje za dobre posljedice
12. Njegovo moljenje u priznanju
13. Njegovo moljenje u traženju potreba
14. Njegovo moljenje u činjenju krivde
15. Njegovo moljenje kad je slab
16. Njegovo moljenje u iskanju olakšice
17. Njegovo moljenje protiv šejtana
18. Njegovo moljenje u opasnostima
19. Njegovo moljenje u iskanju kiše
20. Njegovo moljenje za čudoredna svojstva
21. Njegovo moljenje kad ga nešto rastuži
22. Njegovo moljenje u tegobi
23. Njegovo moljenje za dobrobit
24. Njegovo moljenje za njegove roditelje
25. Njegovo moljenje za njegovu djecu
26. Njegovo moljenje za njegove susjede i prijatelje
27. Njegovo moljenje za narod graničnih područja
28. Njegovo moljenje u prestrašenosti
29. Njegovo moljenje kad je umanjena opskrba njegova
30. Njegovo moljenje za pomoć u otplati duga
31. Njegovo moljenje u pokajanju
32. Njegovo moljenje u noćnom klanjanju
33. Njegovo moljenje u iskanju najboljeg
34. Njegovo moljenje kad je ožalošćen
35. Njegovo moljenje u zadovoljstvu sudbinom
36. Njegovo moljenje kad čuje grmljavinu
37. Njegovo moljenje u zahvaljivanju

38. Njegovo moljenje u traženju oprosta
39. Njegovo moljenje u iskanju oprosta
40. Njegovo moljenje kad je spomenuta smrt
41. Njegovo moljenje u iskanju pokrivanja i zaštite
42. Njegovo moljenje nakon završenog učenja Kur'ana
43. Njegovo moljenje kad je gledao mlađak
44. Njegovo moljenje za dolazak ramazana
45. Njegovo moljenje uz rastanak s ramazanom
46. Njegovo moljenje u danu prekida posta i petkom
47. Njegovo moljenje u danu Arefata
48. Njegovo moljenje u blagdanu žrtve i petkom
49. Njegovo moljenje u odbijanju varke neprijatelja
50. Njegovo moljenje u strahu
51. Njegovo moljenje u skrušenom obraćanju i stanju poniženja
52. Njegovo moljenje u preklinjanju
53. Njegovo moljenje u poniznosti
54. Njegovo moljenje za otklanjanje briga

Političke dimenzije Sahife Sedžadije

Kako smo već ukazali, Sahifa Sedžadija ne sadrži samo moljenja, munadžate i izražavanje potreba pred Bogom, već ima i svoje političke, društvene, kulturne i religijsko-dogmatske aspekte. Imam Sedžad je u nekoliko slučajeva kroz svoje dove izrazio političke rasprave, posebno u pogledu pitanja imamata odnosno vođstva u islamskom društvu, pa ćemo u nastavku navesti neke primjere.

U dvadesetoj dovi, dovi o čudorednim svostvima, Imam kaže:

“Bože, blagoslovi Muhammeda i čeljad njegovu, daj mi ruku protiv onog koji mi nepravdu čini, jezik protiv onog koji raspravlja sa mnom, i pobjedu nad onim koji mi se uporno suprotstavlja! Podari mi lukavstvo protiv onog koji spletkari protiv mene, moć nad onim koji me tlači, pobijanje onog koji me grdi, i sigurnost od onog koji mi prijeti!”

Ko drugi osim Abdul-Melikovih službenika poput Hašima ibn Ismaila Mahzumija (zapovjednika Medine) mogu biti oni koji Imamu čine nepravdu, grde ga, inate se s njim, misle o njemu zlo, izlažu ga pritiscima i prijete mu? Prema tome, ova Imamova dova je ustvari žalba na nasilje tadašnje vlasti i u tom smislu ima političku narav.

2. U dovi koju je Imam učio za kurban-bajram i petkom, kaže se:

“Bože, zaista položaj ovaj (hilafet i vođstvo u islamskom ummetu, što podrazumijeva i predvođenje kurban-bajramskog i džuma-namaza te učenje hutbe) pripada namjesnicima Tvojim, izabranim Tvojim, dok su mjesta povjerenika Tvojih u stupnju uzvišenom, koji si izdvojio za njih, nasilno oteta! (od nasilničkih emevijskih halifa)... Potom, izabrani prijatelji Tvoji, namjesnici Tvoji, bijahu nadvladani, poraženi, nasilno svrgnuti; Tvoju odredbu vide zamijenjenu, Knjigu Tvoju odbačenu, Tvoje dužnosti iskrivljene od ciljeva zakona Tvojih, i sunnete Vjesnika Tvog odbačene! Bože, prokuni neprijatelje njihove između onih iz davnine i naroda kasnijeg, i sve one zadovoljne djelima njihovim, i pristalice i sljedbenike njihove!”